

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

3. Cognitio sui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

dum nescit, incanescit caput, rugatur facies, cutis extenta contrahitur & exarescit.

III. (c) Atque hæc de vanitate melioris formæ. Nunc quisquis es, Narcissule, exemplo ductus cognomine, *philavriam* cave; quamvis tibi blandum illud occinat Corydon aliquis:

Huc ades, o formose puer, tibi lilia plenis
Ecce ferunt Nymphæ calathis: tibi candida Nais
Pallentes violas, & summa papavera carpens
Narcissum, & florem jungit benè olentis anethi.

Insidiosum & multorum exitio periculosum est carmen. Potiùs ex eodem Poëta audias:

O formose puer, nimium ne crede colori,
Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.

Nais & Thais vicina sunt nomina; flores ferunt, & auferunt. Tiresias monet:

Tempora maturæ visurus longa senectæ
Fatidicus vates, si se non noverit, inquit.

Hæc ille Narcisso. At tu, si me auscultas, fac, *teipsum noveris*.
Accipe ænigma: *cum te benè noveris, minime te noveris*, disces enim,
----- quàm totus homuncio nil sit.

Disces, in deformi corpore, pulchrum latere ingenium, & hebes in formoso. Ovid. epist. 15.

----- ingenio formæ damna rependo meæ.

Neque rarò videmus comptulos Narcissulos, esse cerebro vacuos, & quod in adagijs est, *pistillò retusiores*. Euripides ait:

Animus spectandus est: nihil pulchritudo
Juvat, cum quis mentem non bonam habet.

Et Seneca epist. 66. *Potest è casa vir magnus exire; potest è deformi, humilique corpusculo formosus animus ac magnus; ut intelligamus, non deformitate corporis foedari animam, sed pulchritudine animi, corpus ornari*. Simiæ, quod Ælianus narrat lib. 17. c. 25. obiectis speculis capiuntur, quæ suæ formæ aspectu delinitæ tamdiu aspiciunt, donec hebescant oculi, & cacutientes faciliorem sui capturam faciunt. *Amorem sui* esse puta simium; videndo perit. Simiæ cum pererint dicuntur tanquam statuas defixis oculis foetus intueri, pulchritudinem admirantes. Faciunt idem, qui sibi stultè blandiuntur sive de formæ præstantia, sive profapia generis, sive opum affluxu, sive honorum

rum fulgore, five ingenij felicitate, quibus omnibus occinas, quod Narcisso Ovidius:

Tua te fallit imago. Et illud: Te perdis, dum te queris.

Huc facit, quod narcissus sit flos Dijs inferis sacer, ut qui floreat tantum, & transeat, neque ullum ex se fructum edat: ita & ingenia præcocia (Narcissos puta comptulos & gratiosulos) haud facile perveniunt ad frugem. *Farnabius.*

IV. Ad Narcissum adjungendus videtur alter adolescens, *Hyacinthus* nomine, de quo Ovid. lib. 10. *Metam.* Natus is erat *Amyclis*, urbe *Laconiæ*, *Apollini* comprimis charus. Qui dum cum adolescentemte exercet se lusu disci, fortè orbis lusorius per inane giratus, in humum solidiorem incidit, indèque subsiliens, magna vi illisus est in frontem *Hyacinthi*, discum tollere properantis. Accepto vulnere puer collapsus, extinguitur. Cruor in florem cognominem, seu lilium purpureum vertitur. In folijs hujus floris ita discurrere venæ, Græcarum ut litterarum figura *ai ai* legatur inscripta; quæ sunt voculae lamentantium, nam *Phæbus* doloris sui argumentum perpetuum in *hyacintho* flosculo extare voluit. Eadem syllabæ initium sunt nominis *Aiacis*, qui Græcè *aias*, de quo inferius *symb. 74*. Is præ indignatione, ob prælatum sibi in judicio *Vlysem*, in suummet gladium incubuit.

----- rubefactaque sanguine tellus

Purpureum viridi genuit de cespite florem,

Qui prius *Oebalio* fuerat de vulnere natus.

Scilicet de *Hyacinthi* sanguine; cujus nomen, quemadmodum *Narcissi*, pro venusto puero usurpatur. Diximus, quàm labile sit bonum *Forma*, quàm citò decidat, instar floris evanescat; *Plinio* teste, quæ spectatissimè florent, celerrimè marcescunt. Et aptè *Veri* respondet juvenus; ipsa enim est quasi ver ætatum, sed breve & evanidum.

(d) Nec forma tantum, sed voluptas etiam, quid aliud est, quàm flos temporis? dum ludimus, dum lascivimus cum *Hyacintho*, repente nos destituit, & in terra deponit.

Est & hoc in *Hyacintho* observandum, quòd non minùs *Zephyrus*, quàm *Apollo*, ejus amore captus sit, & alter alteri delictum suum præripere studuerit. *Zephyrus* æmulatione concitatus, flatu suo discum à *Phæbo* emissum, in *Hyacinthi* caput impulit. Ita fieri solet minùs castè vel amantibus, vel amatis; Amor ipse carnifex est, si non corporis, certè animæ. Viveres, *Hyacinthe*, si minùs & tu placuisses rivalibus;

(d) *Auroris* inhoneſti fuit.

libus;